

— И туй не може.

— Като е тѣй, батушка, направи го поне капоралъ.

— „Тоже не може. Капорала, като оставимъ другитѣ обязанности, е длъженъ да дава отговоръ дори и за послѣднѣото копче на войницитѣ. Младия князь е още неопитенъ, той постоянно ще бѣде наказванъ за неточното изпълнение на длъжноститѣ си. А освѣнъ туй, какъ мога да го направя капоралъ, когато има мнозина други по-стари отъ него на сжщата служба. Туй всѣкого би наскърбило, а заради менъ би било несправедливо. Нека чака реда си, щото никой да са не обижда. Справедливостта и порядъка туй изисква.“

Изъ всичко туй са види, че въ времето на Петра Великий не е било тѣй лесно да стане чело-вѣкъ офицеръ. Единственно за туй са е отдавало грлѣмо уважение къмъ офицерскитѣ чиновове; отличието е всѣкога държало първо мѣсто въ обществото.

Майчинъ синъ.

Господаря съ голѣми трудове най-послѣ сполучилъ да убѣди дворянитѣ си да даватъ синове тѣ си на служба.

Една дворянка, вдовица, рѣшила най-послѣ да са раздѣли съ младия и любезния си осемнадесять годишенъ синъ, завела го въ Петербургъ и го записала войникъ въ Ингерманландския полкъ.

Нѣколко години преди туй обаче, слугата на тѣхъ сжщата вдовица, именуемъ Иванъ, постѣпилъ тоже въ сжщия полкъ: той изучилъ войнишкитѣ